Dublul unei priviri care încearcă să se vadă mai bine pe sine

On Februarie 15, 2022

Diferența există, alteritatea se construiește. Iată primul postulat pe care se întemeiază știința expresivității sporite, individualizate, în artă.

Abordarea creației mele pornește de la premisa că forma optimă de constituire a unei individualități cu funcție exponențială, ce se află la intersecția dintre simetrie și suprarealism, nu ar putea fi satisfăcută decât prin recapitularea unei experiențe demne de o poveste, sub genericul "Realitate Fictivă". Este vorba de a-mi aminti cine sunt cu adevărat, astfel încât să pot continua creația propriei experiențe de viață la un nivel superior de conștientizare a contiguității dintre ce este evocat și ce este perceput.

Până la urmă este și asta o performanță literară.

Asta se poate întâmpla numai când forma și imaginea vizuală apar complet schimbate într-un spațiu atemporal al faptului de a fi "pretutindeni și nicăieri", ca o aventură neîntreruptă în spațiul privat al unui artist care se revelează ca o ocheadă aruncată peste timpul istoriei și care pretinde să se realizeze ca atotcunoscător printr-o experiență de viață îndelungată.

Bineînțeles, un asemenea artist nu ar vrea să lase o aparență care să-i schimbe întregul traseu al vieții, ci s-ar converti într-un personaj cu puteri dumnezeiești, plin de virtute, așa cum este Prospero (din piesa lui Shakespeare), având puterea de conduce cu o manieră de trăire a dumnezeirii complotul unei serii de evenimente neprevăzute. El se folosește de vrăji, scheme și manipulări care toate funcționează în tandem ca parte a marelui său plan de atingere a statutului de "Cauzalitate Unică" .

Leadership: Poți să ajungi la o acceptare de sine mai largă prin realizarea unui rol de excepție exprimat în sens dublu, ca parte foarte importantă a procesului de creare a unui erou care încearcă imposibilul fără să aibă nevoie de prezentare?

Din punct de vedere al schimbării formei și al imaginii care mă caracterizează în cazul redării unui personaj cu atitudine hotărâtoare, o instanță demiurgică cu înfățișare de om, deci mai degrabă în sens progresiv decât static, am reușit să mă autodefinesc ca un ansamblu de comportamente, voci, costume, acrobații, trăiri în care naturalul se întâlnește des cu supranaturalul, în diferite mișcări scenică, apariții și dispariții în fum și flăcări.

Toate acestea, definite ca atare, au fost transfigurate deseori de personalitatea Creatorului, fiind dispuse într-un ansamblu articulat de imagini dătătoare de conotații asupra interpretărilor ulterioare.

Evident, toate au rolul de decor complex în prezența unui renumit creator de măști și costume, pentru preamărirea unei idei, a unui eveniment, a unui erou legendar, păstrând distanța pe toată durata spectacolului printr-o invizibilitate structurală, printr-un caracter dublu, nici vizibil, nici invibizil, sau în același timp și vizibil și invizibil.

Să nu uităm că un magician cu valențe de fizician categorisește realitatea determinând mulțimea tuturor moleculelor care pot în chip factual să reacționeze cu ea.

Cine poate să instaureze aici o ordine, dacă nu chiar artistul genial care și-a definit misiunea

și vocația - aceea de a trezi în el însuși și în cei din jurul său noțiunea mistică a unui erou atins de titanism și hybris (imaginea clasică, extrem de răspândită a unui erou cu alură de supraom), având totuși puterea de a-și recunoaște adevărata identitate ascunsă în spatele măștilor, în spatele personalității duble. Punctul culminant este atins atunci când magicianul începe să-și confunde deghizarea cu adevărată-i identitate.

Fie că este vorba de recunoașterea mea într-un dublu al meu, dacă luăm în calcul o forță aparte *Visergeranth* (prezența mea în "imaginea celuilalt"), datorită experienței comunicării prin indici falși, mimică, postură și gesturi precis codificate, avem în față procesul de recunoaștere a unei alterități fin diferențiatoare pe care se întemeiază dimensiunea simbolică a identității separate, distincte. Chiar dacă totul se petrece "în ceață", magaicianul își acceptă divinitatea, revendicându-și conștiința de a fi un mijloc de expresie artistică;. câștigându-și poziția de "om miraculos".

Nu m-aș fi așteptat la desfășurarea cadrelor de la sfârșit, dincolo de care esteticul nu poate trece peste real, de la întrepătrunderea unor planuri pe care le credeam deja dispărute, la reapariția unor personaje pe care le simțeam mai importante. Dar lucrul acesta se adeverește numai dacă iau în calcul o putere decisivă care accentuează dinamismul imaginii, fără ca ea să cunoască legile mișcării și ale remodelării, ca *actus imperfecti.*

O privire mai atentă aruncată asupra imaginii care te face să te deosebești de mulțime, dezvăluie decalajul dintre interpretarea vizuală a unei experiențe de divertisment, și realitatea care se relevă treptat prin efectele sale de clar-obscur.

Dublul unei priviri care încearcă să se vadă mai bine pe sine este atât de familiară artistului care își creează două imagini într-una singură, cu scopul precis de a o notă de stil performanțelor tale. Diferența există, alteritatea se construiește. Iată primul postulat pe care se întemeiază știința expresivității sporite, individualizate, în artă.

Source: https://neculaifantanaru.com/dublul-unei-priviri-care-incearca-sa-se-vada-mai-bine-pe-sine